

En Kærlighedsprøve

Ejendommeligt og virkningsfuldt
Nutids = Skuespil
fra Sø og Land.

Optaget af
Nordisk Films Co.
(Instruktør: HJALMAR DAVIDSEN).

Skal der nogen Sinde med Sandhed kunne tales om **Spænding** og **gribende Virkning**, da er det ved denne Film; thi den bringer fra første til sidste Scene **Ovrraskelser** og **fængslende Optrin** i saa rigt Maal, at Publikums Interesse holdes fangen hvert eneste Sekund.

Den kvindelige Hovedrolle spilles af Publikums forgudede Yndling:

Fru Clara Wieth.

Et Blik paa Personlisten vil betære enhver Ynder af de gode og smukke danske Film om, at Rollernes Udtørelse er hævet over al Ros; det samme gælder den kyndige og smagfulde Iscenesættelse. — Kort sagt:

„En Kærlighedsprøve“ gør Nordisk Films Co. og dets fremragende Kunstnere den allerstørste Ære.

4 Akter.

70 Afdl.

HOVEDPERSONERNE:

Skibsreder John Ferry,

Carl Lauritzen.

Egil Bryde, Fører af S/S „Gigant“,

Alf Blütecher.

Merete, hans Hustru,

Clara Wieth.

Af Afdelingerne skal nævnes:

S/S „Gigant“.

Den raske Kaptajn.

Hjem fra Langfart.

Brydes unge Hustru.

„Paa snarligt Gensyn!“

Der aflægges Rapport hos

Rederen.

Aflæg os et Besøg.

Skibsrederens Visit.

„Stille i 5 Minutter!“

En lille Overraskelse.

Efter en Uges Forløb.

Atter paa Langfart.

Maanederne gaar.

Ulykkes-Budskabet.

Gaaet under med Mand og Mus.

Den eneste, som ikke fandt sin

Død.

Trøst i Nøden.

Et smukt Tilbud.

Plads ledig paa Ferrys Kontor.

Kommen til Kræfter.

Mistet Erindringen!

Merete som Korrespondent.

Et Aar senere.

Frierbrevet.

„Jeg venter med Længsel“.

Meretes Ja.

Natten før Brylluppet.

Vielsen.

I de Nygiftes Hjem.

Plaget af Nervøsitet.

Til det kendte Kursted „Seebrun-
nen“.

I Nærheden af Fiskerlejet.

I Drømme.

En forulykket Familieforsørger.

En lille improviseret Under-
holdning.

Spanske Danse!

Taagede Erindringer om For-
tiden.

Hukommelsen vender tilbage.

„Merete gift!“

„Jeg maa tale med Dem!“

„Giv Afkald paa Merete!“

Merete er atter rask.

Spadsereturen.

De, hvem Havet har skænket
en Grav.

En Kærlighedsprøve.

Kaptajn Egil Bryde, der er Fører af S/S „Gigant“, er kommen hjem fra Langfart. Han er lykkelig ved atter at gense sin unge Hustru, den blonde og blide Merete, som Pligten kaldte ham bort fra, allerede før de var kommen ud over Hvedebrødsdagene . . . . . Hans Skibsreder —

Ungdom og Blomster.

John Ferry — aflægger en Dag et Besøg i de Nygiftes Hjem, — og den alvorlige og ensomme Mand, som hidtil ikke har følt sig draget mod nogen Kvinde, bliver stærkt betaget af Meretes Skønhed og Ynde . . . . . Brydes Ferie bliver heller ikke denne Gang af lang Varighed. Efter en Uges Forløb skal „Gigant“ igen paa Langfart, og Mand og Hustru maa atter skilles — — —

I den spanske Dragt.

— — — Nogle Maaneder senere modtager John Ferry et Telegram, hvori det meddeles, at „Gigant“ er gaaet under med Mand og Mus lige efter at være tiltraadt Hjemrejsen. Rederens første Tanke gælder Merete, og han gribes af den dybeste Medlidenhed med den unge Kone, der saa kort efter sit Giftermaal har mistet sin Ægtefælle. Han opsøger hende og meddeler hende i skaansomme Ord Ulykkesbudskabet. Den ulykkelige Kvinde kan ikke fatte, at Skæbnen kan have været saa haard og ubarmhjærtig mod hende, at den kan have berøvet hende den Mand, hun nylig har viet sit Liv til, — men meget snart forstaar hun, at der ikke kan være Tvivl om, at han er omkommen, — og fortvivlet synker hun sammen . . . . . Egil Bryde har dog ikke fundet sin Død i Bølgerne. Han er blevet skyllet op paa Klipperne ved St. Jules, i Nærheden af hvilken Skibbruddet fandt Sted, og er bleven funden af nogle Fiskere, der har sørget for, at den forkomne og forslaaede Mand har faaet en omhyggelig Pleje . . . . Det varer da heller ikke længe, før han kommer til Kræfter igen; — men hans Forstand er

Paa Klippekysten.

omtaaget, og han har fuldstændig mistet Erindringen om det forbigangne — — —

Et Aar er gaaet. — John Ferry har skaffet Merete, der nogenlunde har forvundet Tabet af sin Mand, Plads paa sit Kontor — og har nu daglig Lejlighed til at se hende og tale med hende. Han er forlængst bleven klar over, at uden hende vil Livet blive tomt og indholdsløst for ham, — og en Dag fortæller han hende, hvor meget hun er kommen til at betyde for ham, og beder hende blive hans Hustru. Merete er kommen til at nære megen Agtelse og Hengivenhed for sin Principal, som jo har vist hende saa megen Godhed, — og hun giver ham sit Ja . . . . . Egil Bryde opholder sig stadig hos de Fiskere, der fandt ham. Han er kommen fuldstændig til Kræfter igen og deltager med Iver i sine Redningsmænds Arbejde paa Søen, — men hans Hukommelse er ikke vendt tilbage — — —

— — — Merete er bleven gift med John Ferry, men er dog ikke helt lykkelig. Den Tanke er pludselig dukket op i hendes Hjerne, at hendes første Mand maaske ikke er

Sorg i Fiskerlejet.

død, og hun plages af uhyggelige Anelser om Sorger, som Fremtiden vil bringe. Hendes Mand gør alt for at berolige hende og gøre hende forstaaeligt, at Egil Bryde forlængst vilde have givet Livstegn fra sig, hvis han ikke var omkommen. Merete ser godt, at hendes Mands Ræsonnement er rigtig, — men hun kan alligevel ikke blive den Angst og Tvivl kvit, som nu engang har bemægtiget sig hendes Sind. Hun bliver nervøs og kommer til at lide af Søvnløshed — og Huslægen tilraader derfor hendes Mand at rejse med hende til det kendte Kursted „Seebrunnen“. John Ferry følger Lægens Raad, og han og Merete begiver sig til Kurstedet, der ligger i Nærheden af det Fiskerleje, hvor Egil Bryde opholder sig . . . . En Dag foretager Ægteparret en Sejl tur over til Fiskerlejet, — og Egil Bryde ser Merete, som imidlertid ikke lægger Mærke til ham. Synet af hende vækker nogle taagede Forestillinger om Fortiden til Live i den ulykkelige Mands Hjerne, og dette bevirker, at han næste Dag tager over til Kurstedet. Her finder netop en improviseret Fest Sted til Fordel for

Kastagnetter og Guitar.

en druknet Fiskers Efterladte, — og Merete, der nu omtrent er blevet helt rask, medvirker. Egil Bryde ser hende danse nogle spanske Danse, som hun i sin Tid har danset for ham, — og pludselig vender hans Hukommelse tilbage. Han styrter med et Jubelskrig hen til hende, — men saasnart hun faar Øje paa ham, synker hun afmægtig om . . . . Hun bliver bragt til Sengs — og først nu faar Egil Bryde at vide, at hun er gift med hans forhenværende Reder. Han opsøger denne, fortæller ham sin Historie og erklærer, at han ikke vil give Afkald paa Merete, som han stadig elsker. John Ferry søger at gøre ham indlysende, at han vil handle urigtigt i at bringe ham og Merete fra hinanden. Hun har ikke kunnet tro andet, end at hendes første Mand var død og har nu — efter mange tunge og bitre Timer — omsider fundet Lykken ved en anden Mands Side . . . . Og Egil Bryde faar Lejlighed til at konstatere Sandheden af den andens Ord, — og han forstaaer, at Merete virkelig er tabt for ham — og gaar saa, uden at gøre Forsøg paa at nærme sig hende. Halvt fra Sans og Samling strejfer

Jagende Tanker.

han forvildet om i Bjergene, — til en barmhjertig Skæbne lader ham finde sin Død herude . . . .

. . . . Merete er imidlertid kommen til Bevidsthed, — og med meget Besvær lykkes det John Ferry at overbevise hende om, at hendes ophidsede Nerver maa have spillet hende et Puds, naar hun tror at have set sin første Ægtefælle for sig . . . . . Selvfølgelig gaar der nogen Tid, før hun helt har forvundet den sjælelige Rystelse, hun har været udsat for, — men da Egil Bryde, som hun troede, Havet havde givet tilbage, aldrig viser sig mere, falder hendes Nerver til Ro, — og snart kan John Ferry til sin usigelige Glæde konstatere, at Lykkens og Sundhedens Roser atter blomstrer paa hans elskede Hustrus Kinder.

Le r e v e n a n t .

Personnages:

Jean Ferray , armateur.....M. Carl Lauritzen.
Emile Davilier, commandant du steamer le "Géant".
M. Alf Blütecher
Marguerite, sa femme.....Mme Clara Wieth

Emile Davilier, commandant du steamer le "Géant" retourne d'un long voyage. Il est très heureux de revoir sa jeune femme, la blonde Marguerite, qu'il a dû quitter déjà avant le fin de la lune de miel. son armateur, Jean Ferray, fait une visite aux nouveaux-mariés et l'homme grave , qui jusqu'ici n'a jamais aimé une femme, s'éprend sérieusement de Marguerite.

Les vacances du capitaine Davilier ne durent cependant pas longtemps, car une semaine après il doit faire ses adieux à sa femme pour repartir en voyage de long cours.

Trois mois plus tard l'armateur Jean Ferray reçoit un télégramme, lui annonçant que le "Géant" a péri corps bien près de Saint Jules. Sa première pensée vaut Marguerite. Il prend pitié de la jeune femme qui si tôt après le mariage a perdu son mari, et il se rend lui-même chez elle pour lui faire part avec beaucoup de ménagements de la nouvelle fatale. La malheureuse jeune femme ne peut pas comprendre que la destinée lui a enlevé l'homme, qu'elle avait voué sa vie, mais enfin voyant qu'il n'y pas de doute de la mort de son mari, elle s'affaisse désespérée.

Emile Davilier n'est cependant pas englouti par les flots. Il a été jeté sur les roches de Saint-Jules, près desquelles le "Géant" a fait naufrage. Quelques pêcheurs l'ont trouvé et lui ont donné les soins nécessaires. Bientôt il est rétabli de la catastrophe, mais sa raison est troublée et il a complètement perdu le souvenir du passé.

2) Le revenant.

Un an s'est écoulé. Jean Ferray a offert à Marguerite une place de correspondant dans ses bureaux et il a maintenant l'occasion de la voir et de lui parler tous les jours et il se dit souvent que sans elle, la vie n'a plus de valeur pour lui. Un jour il avoue son amour à Marguerite et la prie d'être sa femme. Marguerite qui a beaucoup d'amitié et d'estime pour lui, consent à l'épouser.

Emile Davilier vit toujours parmi les pêcheurs qui l'ont trouvé et il est maintenant tout à fait rétabli. Avec zèle il partage leur travail sur la mer, mais le souvenir du passé n'est pas revenu. Marguerite est maintenant mariée à Jean Ferray, mais elle n'est pas heureuse.

La pensée lui est venue, que son premier mari n'est pas mort et elle souffre du pressentiment, que l'avenir lui portera un grand malheur. son mari fait tout son possible pour lui expliquer que si Emile Davilier ne fût pas mort, il aurait donné une signe de vie. Elle voit bien qu'il a raison, mais elle ne peut pas se débarrasser de la crainte, qui ronge son coeur. Elle commence à souffrir de nervosité et d'insomnie et le médecin de la famille conseille à son mari de partir avec elle pour le plage de Montjoli, renommé par ses bains de mer.

Jean Ferray suit le conseil du médecin et part avec Marguerite pour Montjoli-les-Bains, situé à proximité du petit village de pêcheurs où demeure Emile Davilier.

Un jour Marguerite et son mari vont en bateau au petit village. Emile Davilier y voit Marguerite, tandis qu'elle ne s'aperçoit pas de lui.

La vue de Marguerite, ayant rappelé à sa mémoire quelques souvenirs embrouillés du passé, Emile Davilier se rend à Montjoli-les-Bains, où une petite fête matinée en faveur des

3) Le revenant.

survivants d'un pêcheur noyé, a lieu. Marguerite qui est guérie de sa nervosité exécute des danses espagnoles. Emile la voit danser les danses espagnoles qu'elle a dansées autrefois pour lui et tout à coup la mémoire lui revient. Poussant un cri d'allégresse il se précipite vers Marguerite, qui à sa vue perd connaissance.

Le lendemain matin Emile apprend par une des bonnes de l'hôtel que Marguerite est mariée avec son ancien armateur et il se rend de suite à Jean Ferray et lui raconte que ce n'est qu'hier qu'il a recouvert sa mémoire. Il déclare qu'il ne veut pas renoncer à Marguerite, qu'il aime plus que tout au monde. Jean Ferray cependant essaie de lui faire comprendre, qu'il aura tort de les séparer. Marguerite croit que son mari est mort et après tant des souffrances elle a enfin retrouvé le bonheur.

Emile Davilier comprend que l'armateur a raison et qu'il a perdu sa femme pour toujours. Sans faire un autre essai de parler à Marguerite il s'en va. Désespéré il erre dans les montagnes jusqu'à ce qu'il y trouve la mort.

Quand Marguerite reprend connaissance Jean Ferray fait son mieux pour la persuader de ce que ce sont ses nerfs excités qui l'ont joué un tour et que ce n'était qu'une vision.

Bientôt elle est rétablie du choc et comme elle ne voit plus Emile, ses nerfs se calment, et son mari peut se réjouir des roses de la santé qui retournent sur les joues de sa femme adorée.

---

de la santé qui retournent sur les Jones de sa femme aigrie.

Et son mari peut se réjouir des roses
qu'il a fait pousser dans son jardin.
Il est tout un jour et que ce n'est pas du tout
son mieux pour la perspective de ce que ce sont ses nerfs excités qui

Quand Marguerite reprend connaissance Jean Perrey fait
ce qu'il y trouve la mort.

à Marguerite il s'en va. Dès qu'il est dans les montagnes jusqu'à
à perdu sa femme pour la vie. Il n'a plus ni autre espoir de parler
Emile Davill
elle a eu la même réaction. Elle est si épuisée qu'elle ne peut
Marguerite croit qu'elle est morte. Elle est si épuisée qu'elle ne peut
essais de lui faire comprendre, qu'il aura tort de les séparer.
Greville, qu'il aime plus que tout au monde. Jean Perrey cependant
a reconnu sa mémoire. Il déclare qu'il ne veut pas renoncer à Mar-
rend de suite à Jean Perrey et lui reconstruit ce qu'il est du lieu qu'il
fini. Une fois Marguerite est si épuisée qu'elle ne peut plus parler et il se

le lendemain matin Emile apprend par une des femmes de
précipite vers Marguerite, qui à sa vue perd connaissance.
à coup la mémoire lui revient. Pourtant un cri d'effroi s'échappe. Il se
les danses espagnoles qu'elle a dansées autrefois pour lui et pour
de sa nervosité exécutée des danses espagnoles. Emile se voit danser
survivance d'un pêcheur noyé, et rien. Marguerite qui est épuisée
2) le reviennent.

Nyt Program fra Lørdag den 24. November.

En Kærlighedsprøve.

Ejendommeligt og virkningsfuldt

Nutids-Skuespil fra Sø og Land

4 Akter, 70 Afdelinger, optaget af Nordisk Films Co.

Instruktør Hr. Hjalmar Davidsen.

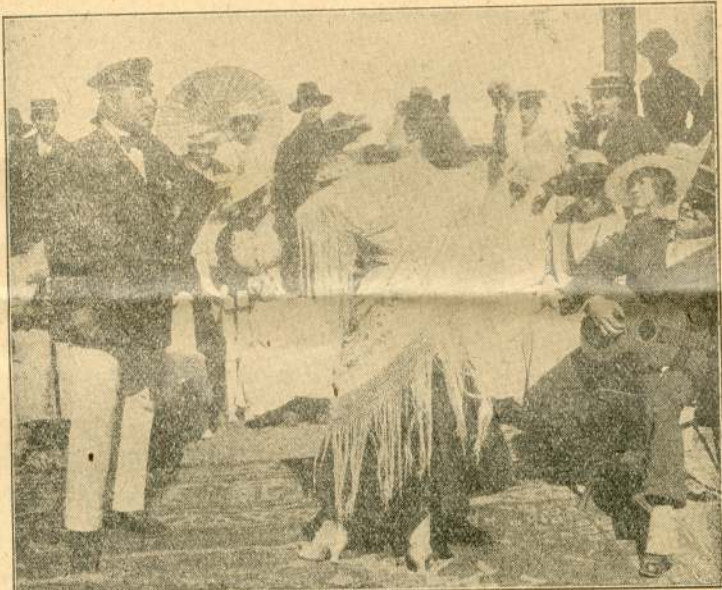
Den kvindelige Hovedrolle spilles af Publikums forgudede Yndling:

Fru CLARA WIETH

Skal der nogensinde med Sandhed kunne tales om Spænding og gribende Virkning, da er det ved denne Film; thi den bringer fra første til sidste Scene Overraskelser og fængslende Optrin i saa rigt Maal, at Publikums Interesse holdes fangen hvert eneste Sekund.

„En Kærlighedsprøve“ gør Nordisk Films Compagni og dets fremragende Kunstnere den allerstørste Ære.

Et Blik paa Personlisten vil belære enhver Ynder af den gode og smukke danske Film om, at Rollernes Udførelse er hævet over al Ros; det samme gælder den kyndige og smagfulde Iscenesættelse.

HOVEDPERSONERNE

John Ferry, Skibsrheder . . . . . Hr. Carl Lauritzen.
Egil Bryde, Fører af S/S „Gigant“ . . . . . Hr. Alf Blütecher.
Merete, hans Hustru. . . . . Fru Clara Wieth.

Af Afdelingerne fremhæves:

SS „Gigant“	Friebrevet
Den raske Keptajn	„Jeg venter med Længsel“
Hjem fra Langfart	Meretes Ja
Brydes unge Hustru	Natten før Brylluppet
„Paa snarligt Gensyn!“	Vielsen
Der aflægges Rapport hos Rederen	I de Nygiftes Hjem
Aflæg os et De og	Plaget af Nervositet
Skibsrederens Visit	Til det kendte Kursted „Seebrunnen“
„Stille i 5 Minutter“	I Nærheden af Fiskerlejet
En lille Overraskelse	I Dromme
Efter en Uges Forløb	En forulykket Familieforsørger
Atter paa Langfart	En lille improviseret Underholdning
Maanederne gaar	Spanske Danse
Ulykkes-Budskabet	Taagede Erindringer om Fortiden
Gaaet under med Mand og Mus	Hukommelsen vender tilbage
Den eneste som ikke fandt sin Død	„Merete gift“
Trøst i Noden	„Jeg maa tale med Dem“
Et smukt Tilbud	„Giv Afkald paa Merete“
Plads ledig paa Ferrys Kontor	Merete er atter rask
Kommen til Kræfter	Spadsereturen
Mistet Erindringer	Se, hvem Havet har skænket en
Merete som Korrespondent	Grav
Et Aar senere	

Lørdag Kl. 8 og 9. Søndag Kl. 4, 5, 7, 8 og 9.

De øvrige Hverdage Kl. 8.

G e n g a n g e r e n .

Personerne:

Skibsreder John Ferry.....Herr Carl Lauritzen.
Egil Bryde, Fører af S/S "Gigant"..Herr Alf Blütecher.
Merete, hans Kone.....Fru Clara Wieth.

Kaptajn Egil Bryde, der er Fører af S/S "Gigant", er kommen hjem fra Langfart. Han er lykkelig ved ^{atter}at gense sin unge Hustru, den blonde og blide Merete, som Pligten kaldte ham bort fra, allerede før de var kommen ud over Hvedebrødsdagene.....Hans Skibsreder - John Ferry - afløgger en Dag et Besøg i de Nygiftes Hjem, - og den alvorlige og ensomme Mand, som hidtil ikke har følt sig draget mod nogen Kvinde, bliver stærkt betaget af Meretes Skønhed og Ynde... Brydes Ferie bliver heller ikke denne Gang af lang Varighed. Efter en Uges Forløb skal "Gigant" igen paa Langfart, og Mand og Hustru maa atter skilles----

- - -Nogle Maaneder senere modtager John Ferry et Telegram, hvorved meddeles, at "Gigant" er gaaet under med Mand og Mus lige efter at være tiltraadt Hjemreisen. Rederens første Tanke gælder Merete, og han gribes af den dybeste Medlidenhed med den unge Kone, der saa kort efter sit Giftermaal har mistet sin Ægtefælle. Han opsøger hende og meddeler hende i skaensomme Ord Ulykkesbudskabet. Den ulykkelige Kvinde kan ikke fatte, at Skabnen kan have været saa haard og ubarmhjertig mod hende, at den kan have berøvet hende den Mand, hun nylig har viet sit Liv til, - men meget snart forstaar hun, at der ikke kan være Tvivl om, at han er omkommen, - og fortvivlet synker hun sammen.....Egil Bryde har dog ikke fundet sin Død i Bølgerne. Han er blevet skyllet op paa Klipperne ved St. Jules, i Nærheden af hvilken Skibsbruddet fandt Sted, og er bleven funden af nogle Fiskere, der har sørget for, at den forkomne og forslaaede Mand har faaet en omhyggelig Pleje....Det varer da heller ikke længe, før han kommer til Kræfter igen; - men hans Forstand er ontaaget, og han har fuldstændig mistet Erindringen

(Gengangeren)

om det forbigangne - - - -

Et Aar er gaaet. - John Ferry har skaffet Merete, der nogenlunde har forvundet Tabet af sin Mand, Plads paa sit Kontor - og har nu daglig Lejlighed til at se hende og tale med hende. Han er forlængst bleven klar over, at uden hende vil Livet blive tomt og indholdsløst for ham, - og en Dag fortæller han hende, hvor meget hun er kommen til at betyde for ham, og beder hende blive hans Hustru. Merete er kommen til at nære megen Agtelse og Hengivenhed for sin Principal, som jo har vist hende saa megen Godhed, - og hun giver ham sit Ja..... Egil Bryde opholder sig stadig hos de Fiskere, der fandt ham. Han er kommen fuldstændig til Kræfter igen og deltager med Iver i sine Redningsmænds Arbejde paa Scen, - men hans Hukommelse er ikke vendt tilbage- - - -

- - -Merete er bleven gift med John Ferry, men er dog ikke helt lykkelig. Den Tanke er pludselig dukket op i hendes Hjerne, at hendes første Mand maaske ikke er død, og hun plages af uhyggelige Anelser om Sorger, som Fremtiden vil bringe. Hendes Mand gør alt for at berolige hende og gøre hende forstaaeligt, at Egil Bryde forlængst vilde have givet Livstegn fra sig, hvis han ikke var onkommen. Merete ser godt, at hendes Mands Resonnement er rigtig, -men hun kan alligevel ikke blive den Angst og Tvivl kvit, som nu engang har bemægtiget sig hendes Sind. Hun bliver nervøs og kommer til at lide af Søvnløshed- og Huslægen tilraader derfor hendes Mand at rejse med hende til det kendte Kursted "Seebrunnen". John Ferry følger Lægens Raad, og han og Merete begiver sig til Kurstedet, der ligger i Nærheden af det Fiskerleje, hvor Egil Bryde opholder sig....En Dag foretager Egteparret en Sejltur over til Fiskerlejet, - og Egil Bryde ser Merete, som imidlertid ikke lægger Mærke til ham. Synet af hende vækker nogle

(Gengangeren).

taagede Forestillinger om Fortiden til Live i den ulykkelige Mands Hjerne, og det bevirker, at han næste Dag tager over til Kurstedet. Her finder netop en improviseret Fest Sted til Fordel for en druknet Fiskers Efterladte, - og Merete, der nu omtrent er blevet helt rask, medvirker. Egil Bryde ser hende danse nogle spanske Danse, som hun i sin Tid har danset for ham, - og pludselig vender hans Hukommelse tilbage. Han styrter med et Jubelskrig hen til hende, - men saasnart hun faar Øje paa ham, synker hun afmægtig om.... Hun bliver bragt til Sengs - og først nu faar Egil Bryde at vide, at hun er gift med hans forhenværende Reder. Han opsøger denne, fortæller ham sin Historie og erklærer, at han ikke vil give Afkald paa Merete, som han stadig elsker. John Ferry søger at gøre ham indlysende, at han vil handle urigtigt i at bringe ham og Merete fra hinanden. Hun har ikke kunnet tro andet, end at hendes første Mand var død og har nu - efter mange tunge og bitre Timer - omsider fundet Lykken ved en anden Mands Side... Og Egil Bryde faar Lejlighed til at konstatere Sandheden af den andens Ord, - og han forstaar, at Merete virkelig er tabt for ham - og gaar saa, uden at gøre Forsøg paa at nærme sig hende. Halvt fra Sans og Samling strejfer han forvildet om i Bjergene, - til en barmhjertig Skabne lader ham finde sin Død herude...

....Merete er imidlertid kommen til Bevidsthed, - og med meget Besvær lykkes det John Ferry at overbevise hende om, at hendes ophidsede Nerver maa have spillet hende et Puds, naar hun tror at have set sin første Ægtefælle for sig..... Selvfølgelig gaar der nogen Tid, før hun helt har forvundet den sjælelige Rystelse, hun har været udsat for, - men da Egil Bryde, som hun troede, Havet havde givet tilbage, aldrig viser sig mere, falder hendes Nerver til Ro, - og snart kan John Ferry til sin usigelige

(Gengangeren)

Glæde konstatere, at Lykkens og Sundhedens Roser atter blom-
strer paa hans elskede Hustrus Kinder.

.....

Gengangeren 1344

Das Meer gibt seine Toten wieder.

Drama in vier Akten.

Personen:

Svend Larsen, Reeder.....Herr Carl Lauritzen.
Horst Uhle, Kapitän.....Herr Alf Blütecher.
Merete, seine Frau.....Frau Clara Wieth.

Horst Uhle, der Kapitän der "Frigga", kehrt von einer weiten Reise zurück. Daheim erwartet ihn seine junge Frau voll Ungeduld. Merete, der bisher nur kurze Wochen des Glückes an der Seite ihres jungen Gatten vergönnt waren, setzt alle ihre Hoffnungen auf die Wochen seines Urlaubs, die er mit ihr in dem kleinen Landhäuschen draussen vor dem Tore der Stadt verbringen will. Als es endlich soweit gekommen ist und Horst schnellen Schrittes den blühenden Garten durchquert, da sinkt ihm Merete mit einem Jubelruf in die Arme und alles andere, was die Welt noch zu bieten hat, verblasst vor der Freude dieses Wiedersehens. Horst hat seine schöne junge Frau reich bedacht. Von all den kostbaren Dingen, die er auf seiner Reise gesammelt hat, gefällt Merete ein reich gesticktes, spanisches Kostüm am besten. Während Horst seinen Reeder aufsucht, schmückt sich Merete für ihn, und als er wieder heimkehrt, überrascht sie ihn als spanische Tänzerin und zum Klange der Castagnetten und des Tamburins tanzt sie einen der leidenschaftlichen spanischen Tänze, mit denen einst Carmen ihren Don José entzückte. Während ihres Tanzes betritt, zunächst noch unbemerkt, Svend Larsen, Horsts Reeder, das Zimmer. Wenn auch Merete ihren Tanz sofort unterbricht, so hat Larsen doch genug gesehen, um von der Schönheit der jungen Frau einen tiefen, unauslöschlichen Eindruck zu empfangen.

Doch die kurze Zeit des Glücks, die Merete beschieden ist, geht wie ein Traum dahin. Der trübe, dunkle, schicksalsschwere Augenblick des Abschieds nähert sich. In der Kajüte, in der das Ehepaar noch einmal ein Glas auf die gesunde Heimkehr Horsts leert,

(Das Meer gibt seine Toten wieder).

verleben sie die letzte kurze Stunde ihres Beisammenseins. Dann lichtet die "Frigga" ihre Anker, um den Kurs nach Norden zu richten. Drei Monate verrinnen. Seit einigen Tagen ist Svend Larsen ohne Nachricht von seinem Kapitän. Als er sich bereits über das Schicksal der "Frigga" Gedanken macht, erreicht ihn das Telegramm eines schwedischen Konsuls, das ihn von dem Untergang seines stolzen Schiffes unterrichtet. Nur die Trümmer des Dampfers wurden an Land gespült, von den Menschen, die auf ihm lebten und atmeten, fehlt jede Spur.

Dem Reeder erwächst nun die schwere Aufgabe, Horsts junge Frau von dem Tode ihres Gatten in Kenntnis zu setzen. Er findet Merete an ihrem Schreibtisch. Sie hat gerade einen Brief an Horst begonnen, der ihm von ihren Sorgen und sehnenden Gedanken Kunde bringen soll. So tief erschüttert den Reeder dies rührende Bild, dass er nicht ein Wort zu sprechen vermag. Stumm, mit feuchten Augen reicht er ihr das zerknitterte Blatt, das allen ihren Hoffnungen, all ihrem Sehnen, ihrer ganzen Lebensfreude ein jähes Ziel setzt. Auch Merete schweigt. Die starren Augen ins Leere gerichtet, als sehe sie dort ein grauen volles Bild, zerreißt sie langsam den eben geschriebenen Brief. Erst als der Reeder sie verlassen hat, bricht sich ihr Kummer in verzweifelten Tränen Bahn.

Die Monate verrinnen. Meretes Schmerz hat die ursprüngliche Bitterkeit und Schärfe bewahrt. Ausser der kargen Depesche hat sie nichts mehr von dem Schicksal ihres Gatten gehört, das sie sich in ihren Träumen stets von neuem in aller Furchtbarkeit ausmalt.

Dennoch ist Horst nicht tot. Als einziger von der Besatzung des Schiffes hat ihn die Welle auf die Klippe geworfen, wo ihn Fischer halb erstarrt und bewusstlos finden. Ein langes Kranklager wirft den Unglücklichen danieder. Als er aus seinem Fieberwahn erwacht, ist alles, was er früher erlebt, was ihn einst be-

(Das Meer gibt seine Toten wieder).

drückt hat, aus seinem Gedächtnis entschwunden. So sehr auch seine neuen Freunde in ihn drängen, erhellt kein Strahl das Dunkel in seiner Seele. Nur an eines vermag er sich zu erinnern: Die Liebe zum Meere, die Sehnsucht nach dem Gesang der Wogen und dem fahlen Schimmer des Nordlichts, ist auch jetzt in ihm wach. Er teilt darum das einfache Tagewerk der Fischer und fühlt sich wohl dabei. Unterdessen führt Merete ein einsames, glückloses Leben, das jedoch von ernster Arbeit ausgefüllt ist. Svend Larsen hat ihr die Stellung einer Korrespondentin in seinem Büro angeboten, die sie pflichtgetreu ausfüllt.

Der Reeder hat seine Liebe zu der jungen Witwe tief in sich verschlossen. Als jedoch zwei Jahre verronnen sind und der Schmerz Meretes sich gelindert hat, offenbart er sich ihr und bittet um ihre Hand. Merete, die die Einsamkeit ihres Lebens nicht mehr zu ertragen vermag, gibt dem Manne ihrer Achtung ihr Jawort, entschlossen, mit den Erinnerungen, die sie quälen, zu brechen.

In der Nacht vor der Hochzeit sieht sie jedoch im Traum die Klippe vor sich, an die ^{die} mitleidige Welle Horsts leblosen Körper einst spülte. Noch tief erregt schmückt Merete sich am nächsten Tag für die Trauung und fasst in ihrer Nervosität jedes Geschehen, das aus dem Rahmen des Gewöhnlichen herausfällt, als eine Mahnung aus dem Jenseits auf.

Meretes Ehe wird glücklich. Allein ihre Nervosität will nicht weichen. Der Arzt, der sie behandelt, schickt sie darum in ein Seebad. Das Seebad liegt jedoch in der Nähe des Fischerdorfes, in dem Horst seit seiner Errettung lebt.

Bei einem Spaziergang sieht Merete die Klippe wieder, die ihr vor ihrer Hochzeit im Traum erschien. Larsen, der sie von diesen traurigen Gedanken abbringen möchte, schlägt eine Segelfahrt nach dem nahen Fischerdorf vor, das seiner altertümlichen Bauart wegen von vielen Fremden aufgesucht wird. Das Ehepaar trifft in

(Das Meer gibt seine Toten wieder).

dem Dorfe ein, als ein verunglückter Fischer tot ans Land getragen wird, umringt von seiner weinenden Familie. Merete und Larsen nähmen sich der armen Leute an, ahnungslos, dass sich unter den Fischern, die den Leichnam herbeigetragen haben, Horst befindet, der mit weit offenen Augen auf Merete starrt, während sich in der Finsternis seiner Seele langsam eine Dämmerung Bahn bricht. Am Abend findet im Seebad eine Veranstaltung statt, deren Ertrag der unglücklichen Fischerfamilie zugedacht worden ist. Merete hat sich bereit erklärt, spanische Tänze vorzuführen in dem Kostüm, das ihr Horst von seiner Reise mitgebracht hat.

Der Kapitän ist seiner Frau langsam gefolgt. Als Merete wieder bei den Kurgästen erscheint, eingehüllt in ihren spanischen Schal, da kehrt seine Erinnerung vollends zurück. Mit ausgestreckten Armen trifft er auf Merete zu, die Augen leuchtend auf sie gerichtet. Merete, die nichts anderes glaubt, als dass Meer seine Toten wieder gibt, sinkt bei seinem Anblick ohnmächtig zu Boden. Svend Larsen stellt sich schützend zwischen sie und Horst, und als dieser, der nun zu seinem unendlichen Schmerz erfährt, dass Merete bereits gebunden ist, die Frau zurückfordert, fleht er ihn an, Meretes Weg nicht mehr zu kreuzen. Wenn Merete erführe, dass sie dem Geliebten die Treue gebrochen hat und wählen muss zwischen dem ersten und dem zweiten Gatten, würden ihre ohnehin schon erschütterten Nerven versagen und unheilbarer Irrsinn ihr Los sein. Horst, der erkennt, dass er jetzt nur noch Gefahr über das Liebste bringen kann, das er auf Erden besitzt, verschwindet still und lautlos, wie er gekommen ist, um von den Klippen, deren Dasein er jetzt verflucht, freiwillig dem Meer sich zu opfern, dem er sich einst entzog.
